

Javier Cercas
Terra Alta

INAQUE

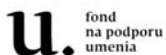

Javier Cercas

TERRA ALTA

Preklad tejto knihy vo forme štipendia podporil
z verejných zdrojov Fond na podporu umenia.

Javier Cercas
TERRA ALTA

COPYRIGHT © Javier Cercas 2019

TRANSLATION © Peter Bilý 2022

COPYEDITING Martina Kubealaková, Ivan Adamec

COVER © Barbora Šajgalíková

COVER PHOTO © agefotostock / Alamy Stock Photo

SLOVAK EDITION © Inaque 2022

ISBN 978-80-8207-176-7

ISBN e-book 978-80-8207-177-4

Javier Cercas
TERRA ALTA

INAQUE

Pre Raüla Cercasa a Mercè Mas, moju Terra Alta

PRVÁ ČASŤ

1

Melchor ešte stále sedí vo svojej kancelárii, dusí sa ne-trpezlivosťou a nevie sa dočkať konca nočnej zmeny, keď v tom zazvoní telefón. Kolega, ktorý má službu na príjme, mu oznámi, že na usadlosti u Adellovcov našli dvoch mŕtvych.

„U majiteľov Gráficas Adell?“ opýta sa Melchor.

„Presne u nich,“ odpovedá. „Vieš, kde bývajú?“

„Pri ceste do Vilalba dels Arcs, nie?“

„Presne.“

„Máme tam niekoho?“

„Ruiza a Mayola. Práve telefonovali.“

„Hneď tam idem.“

Až do tej chvíle bola noc pokojná ako zvyčajne. V tú rannú hodinu už na policajnej stanici takmer nikto nie je, a keď Melchor pozhasína svetlá, zamkne kanceláriu a zíde po prázdnych schodoch, obliekajúc si sako, ticho na policajnej stanici je také hutné, že mu pripomenie jeho prvé dni v Terra Alta, keď bol ešte závislý od hluku mesta a ticho vidieka mu nedovolilo zaspáť, a tak bol nútený prekonávať bezsenné noci čítaním románov a práškami na spanie. Spomienka v ňom vyvoláva zabudnutý obraz: obraz muža, ktorým bol pred štyrmi rokmi, keď prišiel do Terra Alta. A tiež mu prináša dôkaz, že ten muž a on sú dvaja odlišní ľudia, takí protikladní ako zločinec a človek dodržiavajúci zákony, ako Jean Valjean a pán Madeleine, rozpoltená a rozporuplná postava z *Bedárov*, jeho obľúbeného románu. Po príchode na prízemie si Melchor vyberie zo zbrojnice 9-milimetrovú pištoľ Walter P99 a škatuľku s nábojmi a v duchu si povie, že *Bedárov* čítal už príliš dávno a že sa musí zmieriť s tým, že v to ráno sa nebude môcť naraňajkovať so svojou ženou a dcérou.

„Modli sa, aby si mi povedal niečo naozaj dôležité, Špa-

nielko,“ zavrčí seržant hlasom zastretým spánkom. „Inak ťa obesím za gule.“

„Na statku Adellovcov našli dve mŕtvolky,“ povie Melchor.

„U Adellovcov? U akých Adellovcov?“

„U majiteľov Gráficas Adell.“

„Si robíš srandu?“

„Nerobím,“ odpovie Melchor. „Práve volala hliadka. Ruiz a Mayol sú už tam. Ja som na ceste.“

Seržant Blai sa okamžite preberie a začne vydávať pokyny.

„Nehovor mi, čo mám robiť,“ preruší ho Melchor. „Iba jednu vec chcem vedieť: mám zavolať Salomovi a technikom?“

„Nie, o telefonáty sa postarám ja,“ povie seržant Blai. „Musím všetkých varovať. Ty sa postaraj o ochranu miesta činu, zapečatenie domu...“

„V pohode, seržant,“ znova ho preruší Melchor. „O päť minút som tam.“

„Daj mi polhodinu,“ povie seržant Blai a zamrmle si akoby sám pre seba, „Adellovci, doriti. Z toho ešte bude poriadny malér.“

Melchor ani nezapol sirénu či nevyložil na strechu svojej corsy blikajúci maják, len sa plnou rýchlosťou rúti ulicami Gandesy, ktoré sú v tú hodinu takmer také prázdne ako schody a chodby policajnej stanice. Ale len takmer: z času na čas minie cyklistu v pretekárskom drese, bežca v bežeckom, auto, o ktorom netuší, či sa vracia z dlhej sobotňajšej noci alebo vyrazilo do dlhého nedeľného dňa. Nad Terra Alta svitá, obloha v popolavých farbách predznamenáva ráno bez slnka. Pri hoteli Piqué Melchor zabočí doľava a vyjde z Gandesy smerom na Vilalba dels Arcs. Zrýchli a o niekoľko minút neskôr odbočí na poľnú cestu. Už po sto metroch sa vynorí usadlosť obklopená vysokým kamenným múrom so sklenenými črepami na vrchu, ktorý v podstate celý obrastá brečtan. Dlhá, plochá, hnedá, kovová brána je pootvorená, pred ňou stojí auto policajnej hliadky a jeho modré svetlá blikajú do úsvitu. Vonku stojí Ruiz a vyzerá to tak, že sa snaží utešiť slúžku s andskými črtami, ktorá sedí na lavičke a plače.

Melchor vystúpi z auta a opýta sa Ruiza, čo sa stalo.

„Neviem,“ odpovie policajt a ukáže na ženu. „Táto pani tu pracuje ako kuchárka. To ona nám zavolała. Vrávi, že vnútri našla dve mŕtvoly.“

Žena sa chveje, je mokrá od slz a kolenami si stíska dlane. Melchor sa ju pokúsi upokojiť a položí jej rovnakú otázku, no jej jedinou odpoveďou je zdesený pohľad a nezrozumiteľné bľabotanie.

„Kde je Mayol?“ opýta sa Melchor.

„V dome,“ odpovie Ruiz.

Melchor požiada kolegu, aby páskami zapečatil vchod a ostal tam, venoval sa žene a počkal na ostatných. Potom prejde bránou, ktorú sledujú dve kamery s uzavretým okruhom, a rýchlo kráča po ceste smerom k udržiavanej záhrade, kde na trávniku rastú vŕby, moruše a čerešne, ruže, náprstníky, sedmokrásky, pivonky, ľalie, muškáty, fialky a jazmíny. Za zákrutou objaví priečelie starej trojposchodovej budovy viditeľnej z križovatky, s veľkou drevenou bránou, mrežovanými balkónmi a otvoreným podkrovím s oknami prepojenými ozdobnou rímsou. Mayol sa s mierne prikrčenými nohami opiera o jeden zo stĺpov brány a oboma rukami drží pištoľ, tmavomodrá farba jeho uniformy kontrastuje s tmavou okrovou farbou fasády. Keď zbadá Melchora, gestom mu naznačí, aby prišiel bližšie.

Melchor vytiahne pištoľ a medzitým si všimne cikcakovitý vzor pneumatiky v hline chodníka, ktorý sa pred pootvorenou bránou rozširuje na priestranstvo.

„Dostal si sa dovnútra?“ opýta sa Mayola a oprie sa o druhý stĺp pri bráne.

„Nie,“ pokrúti hlavou.

„Je niekto dnu?“

„Neviem.“

Melchor si všimne, že zámok na dverách nie je vypáčený. Opäť sa pozrie na Mayola: leje sa z neho pot a z očí mu kričí strach.

„Postav sa za mňa,“ prikáže mu.

Melchor kopne do vchodových dverí a vstúpi do domu. So všetkou opatrnosťou, nasledovaný Mayolom, skontro-

luje prízemie ponorené do prítmnia: chodbu s vešiakom, truhlicu, vitríny s knihami, kreslá, výťah, kúpeľňu, dve spálne so šatníkmi, nedotknutými posteľami a porcelánovými umývadlami, dobre zásobenú pivnicu. Potom vyjde po kamennom schodisku na prvé poschodie, ktoré vedie do veľkej obývačky osvetlenej len lampou visiacou zo stropu. To, čo zbadá, ho na dlhé sekundy ponorí do krajného pocitu neskutočnosti, z ktorého ho dokáže vytrhnúť až Mayolovo agonické stonanie potom, čo sa vyvracal na podlahu.

„Preboha!“ zamrmle policajt, zatiaľ čo vyplúva nechutnú kašu zo žlče a zvyškov jedla. „Čo sa tu stalo?“

Od svojho príchodu do Terra Alta je Melchor prvýkrát svedkom scény vraždy, no predtým ich zažil mnoho a na nič podobné si nepamätá.

Dve zakrvavené kopy červeného a fialkastého mäsa sedia tvárou v tvár oproti sebe na pohovke a kresle nasiaknutých zmesou krvi, vnútorností, chrupaviek, kože, hrudkovitou tekutinou, ktorá postriekala aj steny, podlahu a dokonca aj komín krbu. Vo vzduchu sa vznáša ostrý zápach krvi, umučených tiel a trápenia a zvláštny pocit, akoby sa v tých štyroch stenách zachovalo kvílenie utrpenia, ktorého boli svedkami. Zároveň sa však Melchorovi zdá, že v atmosfére miestnosti cíti – možno to ho znepokojuje najviac – aj arómu vzrušenia či nadšenia, niečo, čo nevie pomenovať slovami, ale ak by sa mu to podarilo, možno by to označili ako stopy po krvavom večierku, po hrôzostrašnom karnevale, morbídnom obrade, bujarej ľudskej obeti.

Ohromený Melchor vykročí k dvojitému desivému neporiadku a snaží sa nešliapnúť na dôkazy (na podlahe ležia dva roztrhnuté kusy látky nasiaknuté krvou, ktoré boli nepochybne použité na zapchatie úst), a keď sa dostane k pohovke, na prvý pohľad si všimne, že dve krvavé kopy sú dve pedantne umučené a zohavené mŕtvolky muža a ženy. Vypichli im oči, vytrhali nechty a zuby, odrezali uši a bradavky, rozpárali bruchá, vybrali im vnútornosti a porozťahovali ich po okolí. Stačí pohľad na belavé šediny vlasov a výraznú ochabnutosť končatín (alebo to, čo z nich zostalo) a človeku dôjde, že šlo o dvoch starých ľudí.

Melchor cíti, že by sa v chabom svetle stropnej lampy mohol na výjav pozerat celé hodiny.

„Sú to Adellovci?“ opýta sa.

Mayol, ktorý ostal stáť pár metrov od neho, sa priblíži a on zopakuje otázku.

„Myslím, že áno,“ odpovie mu policajt.

Melchor videl Adellovcov párkrát na fotografiách v regionálnych novinách a okresných publikáciách, ale nikdy nie osobne. A po týchto jatkách ich ani nedokáže rozpoznať.

„Zostaň tu a nech sa nikto ničoho nedotýka,“ povie Mayolovi. „Seržant Blai už musí každú chvíľu doraziť. Idem sa tu trochu porozhliadnuť.“

Budova usadlosti je obrovská, zdá sa byť plná miestností a prestavaná spôsobom, o ktorom si Melchor myslí, že je ako z časopisu o architektúre, pričom si zachovala starú podobu a zvyšok zmodernizovali. Medzi prvým a druhým poschodím, v malej miestnosti, ktorá mohla byť špajzou, Melchor nájde panel s niekoľkými vypnutými monitormi; je to bezpečnostná miestnosť, no všetky alarmy sú odpojené.

Vyjde na prvé poschodie a vstúpi do rozľahlej podlhovastej miestnosti so šiestimi dverami, z ktorých dvoje sú otvorené dokorán. Za prvými sa nachádza spálňa s manželskou posteľou, v ktorej panuje chaos ako po plienení: z postele stiahli bielizeň, vankúše, prikrývky a matrace, teraz ležia v kúte, rozrezané a naskladané na seba. Nočné stolíky, bielizníky a skrine sú hrubo vyrabované a vyprázdnené; všade sa povalujú stoličky, sedadlá a kreslá, posteľná bielizeň, oblečenie a spodná bielizeň, kusky plastu, skla a kovu, ktoré – ako po preskúmaní zistí Melchor – sú pozostatkami rozbitých mobilných telefónov zbavených SIM kariet; sú tam fľaštičky od liekov, krémy, mastičky, topánky, papuče, časopisy, noviny, papiere, črepy zo šálok a pohárov, prázdne truhlice, zo stien strhli a na dlážku z keramických dlaždíc pohodili vzácny kríž z dreva a slovnoviny, olejomalbu Najsvätejšieho srdca Ježišovho a niekoľko rodinných fotografií v strieborných rámochoch. Melchor usúdi, že ide o spálňu manželov, a zatiaľ čo si prezerá

neporiadok, napadne mu, či vrahovia boli obyčajní zloději alebo či hľadali niečo, čo možno našli; alebo aj nie.

Potom prejde do druhej miestnosti s otvorenými dverami a objaví ďalšiu mŕtvolu, tentoraz ženu s vlasmi farby slamy, veľmi bielou pokožkou a hrubými črtami, ktorá sedí na podlahe vedľa neustlanej postele, chrbtom sa opiera o stenu a hlavu má sklonenú na rameno. Mŕtva má na sebe krémovú nočnú košeľu a modrý župan, oči má otvorené, akoby videla diabla, a na čele má dieru vo veľkosti desaťcentovej mince, z ktorej jej kolmo po nose a do úst steká zrazená krv. Melchor skontroluje zvyšné štyri izby – obývačku a tri spálne –, ale nezistí nič nezvyčajné. Napokon vyjde na tretie poschodie a začne prezerat podkrovie, ale hneď si uvedomí, že votrelci tam nedošli. Keď sa pozrie z okna a pri bráne statku zbadá päť áut, rozhodne sa zísť dole.

Seržant Blai a kaprál Salom si prezerajú mŕtvolu, keď sa k nim na prvom poschodí pripojí Melchor. Traja kolegovia policajní technici si za ich chrbtami pripravujú vybavenie a pracovné nástroje. Keď Blai zbadá Melchora, opýta sa ho:

„Sú tu ešte nejakí mŕtvi?“

Seržant má štyridsaťpäť rokov, ale vyzerá mladšie. Má na sebe obtiahnuté džínsy a pruhované tričko, pod ktorým sa mu rysujú bicepsy a prsné svaly, jeho jasné, priame, modré oči na holej hlave pozorujú masaker so zmesou nedôverčivosti a znechutenia.

„Jeden,“ odpovie Melchor. „Žena. Zastreli ju, ale nemučili.“

„Musí to byť rumunská slúžka,“ poznamená Blai. „Kuchárka vraví, že spávala s nimi.“

„Spálňa manželov je hore nohami,“ pokračuje Melchor. „Aspoň podľa mňa je to ich izba. Po dlážke sa váľajú zvyšky mobilných telefónov, dali si dobre záležať, aby ich zničili. Videli ste stopy po pneumatikách v záhrade?“

Seržant Blai prikývne a nespúšťa z Adellovcov oči.

„To je jediné, čo ma prekvapuje,“ povie Melchor. „Všetko ostatné smrdí za profesionálmi.“

„Alebo psychopatmi,“ dodá Blai. „Alebo posadnutými diablom. Komu inému by niečo také napadlo?“

„Aj mne to napadlo, keď som sem vošiel,“ prizná Melchor. „Rituál. Ale už si to nemyslím.“

„Prečo?“ opýta sa Blai.

Melchor pokrčí plecami.

„Nevyrazili dvere,“ odpovie. „Odpojili kamery a alarmy. Rozbili mobilné telefóny a zobrali si SIM karty, aby sme nemohli vidieť hovory obetí. A dôkladne ich mučili. Práca expertov. Mohlo ísť o lúpež, možno vzali šperky a peniaze, hoci som nenarazil na žiaden trezor. Ale ako tento masaker súvisí s krádežou? Možno niečo hľadali, a preto ich mučili.“

„Možno,“ povie seržant Blai. „V každom prípade, to, že by boli profesionáli, by neznamenalalo, že nejde o psychopátov. Alebo že nešlo o rituál. Čo si myslíš, Salom?“

Zdá sa, že kaprál je zhyponotizovaný mŕtvolami starcov a zrejme nedokáže uveriť vlastným očiam. Tento dojem ho pripravil o zvyčajný pokoj: je trochu bledý, rozladený, dýcha ústami a horná pera sa mu chveje. S hustou bradou, mäsitou postavou a staromódnyimi okuliarmi vyzerá oveľa staršie ako Blai, hoci je starší len o pár rokov.

„Tiež by som na prvý pohľad nepovedal, že ide o prácu profesionálov,“ odpovie. „Možno máš pravdu, mohli to byť nejakí šialenci.“

„Poznal si ich?“

„Starých?“ opýta sa Salom a chabo ukáže na zohavené telá. „Jasné, že hej. Ich dcéra a zať sú moji priatelia. Odjakživa.“ Obráti sa k Melchorovi a dodá: „Tvoja žena ich tiež pozná.“

Nastane ticho, počas ktorého sa Salomovi konečne podarí ovládnuť chvenie pery. Seržant Blai si rezignovane povzdychne a oznámi:

„Dobre, zavolám do Tortosy. Sami to neovládame.“

Zatiaľ čo seržant hovorí s Územnou vyšetrovacou jednotkou v Tortose, Melchor a Salom ešte chvíľu postávajú a prezerajú si masaker.

„Vieš, na čo myslím?“ opýta sa Melchor.

Salom sa postupne dáva dohromady. Aspoň tak navonok pôsobí.

„Na čo?“ opýta sa Salom.

„Na to, čo si mi povedal v deň, keď som sem prišiel.“

„Čo som ti povedal?“

„Že v Terra Alta sa nikdy nič nedeje.“

S pomocou dvoch kolegov z vyšetrovacieho tímu Melchor práve zistil, že všetky alarmy a bezpečnostné kamery sú deň a pol vypnuté, odpojili ich v piatok večer o 22.48. Uniformovaný policajt vystrčí hlavu cez dvere bývalej špajze prerobenej na bezpečnostnú miestnosť a oznámi Melchorovi, že z Tortosy prišiel podinšpektor Gomà. „Barraera a Blai chcú, aby si zišiel dole,“ dodá.

Je deväť hodín ráno a celá vyšetrovacia jednotka z Terra Alta pod vedením seržanta Blaia, vlastne polovica policajnej stanice vrátane jej šéfa podinšpektora Barraera je už na usadlosti Adellovcov. Už niekoľko hodín sa okolo zapečateného domu šíri tichá vrava policajtov v uniformách aj v civile, ktorí chodia hore-dole, snoria, rozprávajú sa, vymieňajú si informácie, robia si poznámky, fotografujú, filmujú, hľadajú odtlačky prstov alebo kladú čísla na miesta, kde našli alebo si myslia, že našli, nejaké stopy, a dávajú si pozor, aby neporušili miesto činu, snažia sa izolovať alebo rozlúštiť užitočné náznaky, aby prispeli k vyriešeniu zločinu. Už nejaký čas stoja pri bráne statku dvaja uniformovaní muži a bránia vstupu zvedavcom a novinárom, ktorých sa tam tlačí čoraz viac. Ráno sa ohlasuje horúce a vlhké; sivú oblohu na úsvite vystriedalo niekoľko ťažkých mrakov, ktoré hrozia dažďom.

V obývačke na prvom poschodí sa podinšpektor Barraera a seržant Blai rozprávajú s mužom, ktorý, ako usúdi Melchor, musí byť podinšpektor Gomà, nový šéf Územnej vyšetrovacej jednotky v Tortose. Vedľa neho stojí vychudnutá tridsiatnička s krátkymi tmavými kučeravými vlasmi, v rukách drží iPad a na kľúčnej kosti má vytetované červené srdce prebodnuté šípom. Je to seržantka Piresová. Melchor ju pozná z porad v Tortose, ale nikdy predtým si nevšimol jej tetovanie alebo si ho možno dala spraviť len

nedávno. Štyria velitelia si prezerajú umučené mŕtve telá manželov, zatiaľ čo okolo nich chodí niekoľko policajných technikov v bielych kombinézach, modrých rukaviciach, návlekoch na topánky a zelených rúškach, sú zaujatí prácou a nerozprávajú sa alebo ak, tak pošepky. Melchor stojí niekoľko krokov od nich a je si istý, že podinšpektor Barrera a seržant Blai dávajú novopríchodiacim čas, aby spracovali hrôzostrašnú scénu, a pýta sa sám seba, či by aj oni mohli stráviť hodiny pozeraním sa na mŕtvolu. Seržant Blai podrobne opisuje mučenie, ktorému sa zdá, že boli vystavené telá Adellovcov, akoby to nemohli vidieť všetci, ktorí tam stoja, až kým si zrazu nevšimne Melchora. Blai ho predstaví podinšpektorovi Gomovi, ktorý mu podá ruku so zmiešanými pocitmi zvedavosti a podozrievavosti.

„Ste prvý vyšetrovateľ, ktorý sem prišiel?“

„Áno,“ odpovie Melchor. „Bol som v službe, keď mi to ohlásili.“

„Porozprávajte mi, čo viete.“

Melchor mu to vyrozpráva, kým sa obaja otočia k mŕtvolám chrptom a presunú sa do stredu miestnosti, nasledovaní ostatnými. Seržantka Piresová si pri nich robí poznámky do iPadu a seržant Blai občas spresní alebo doplní Melchorovu výpoveď, no neodporuje jej. Keď Melchor dohovorí, podinšpektor Gomà sa na chvíľu zamyslí a požiada podinšpektora Barreru a seržanta Blaia, aby nechali pár mužov pri vchode na usadlosť a ostatných zhromaždili na prízemí.

O päť minút neskôr sa v salóniku na prízemí vytvoril kruh policajtov okolo podinšpektora Gomu a podinšpektora Barreru a Gomà si vezme slovo. Prihovorí sa všetkým, no predovšetkým členom technického tímu a sľúbi, že bude veľmi stručný. Tvrdí, že význam prípadu a ohlas, aký podľa všetkého vyvolá v médiách, sa nedá podceňiť. Hovorí, že každému zainteresovanému na prípade ide o veľa. Hovorí, že ich v najbližších dňoch čaká veľa práce, že ju nezvládnu sami a že z Tortosy budú počas celého dopoludnia prichádzať posily. Zdôrazňuje nevyhnutnosť čo najlepšie zabezpečiť miesto činu a že z tohto dôvodu je

dôležité, aby okrem policajných technikov nahor chodilo čo najmenej ľudí. Hovorí, že policajní technici by sa mali v budove rozdeliť podľa zón a preskúmať ju do posledného kútika, milimeter po milimetri, takým spôsobom, aby im neunikla jediná stopa, nech je akokoľvek drobná, nech sa zdá akokoľvek bezvýznamná. Ukáže na seržantku Piresovú a povie, že bude mať na starosti koordináciu vyšetrovania a vypracovanie správy a že potrebuje policajného technika z Terra Alta, ktorý by jej odovzdával dôkazy. Gomà sa spýtavo pozrie na seržanta Blai.

„Sirvent?“ opýta sa Blai a ukáže na policajta s oválnou tvárou a veveričími očami, ktoré mu vykúkajú z tvárového priezoru kombinézy. „Zoberieš si to na starosť?“

Sirvent prikývne. Spokojný podinšpektor Gomà prejde pohľadom po svojich podriadených, akoby ich chcel oskenovať. Je to muž strednej postavy, s chladnými očami a sivými vlasmi, bezchybne učesaný na ľavú stranu, v béžovom obleku, bielej košeli a hnedej kravate a jeho malé hranaté okuliare bez rámu mu dodávajú výzor akademika.

„To je všetko,“ uzavrie podinšpektor. „Trvám na dôležitosti každého detailu. Ak máte nejaké otázky, opýtajte sa. Je to jasné?“ Všetci prikývnu. „Dobre. Tak sa pustíme do práce.“

Skupina sa s hukotom rozíde, ale podinšpektor Gomà prikáže Melchorovi, aby neodchádzal.

„Povedzte mi jednu vec,“ požiada ho Gomà, keď osamejú spoločne s podinšpektorom Barrerom, seržantkou Piresovou a seržantom Blaiom.

„Prečo si myslíte, že je to práca profesionálov?“

„Pretože neurobili žiadnu chybu,“ odpovie Melchor. „Aspoň na prvý pohľad nie. Jediné, čo máme, sú stopy po pneumatikách.“

„Značka Continental,“ ozve sa Blai. „Ale nemyslím si, že nám pomôžu vystopovať model auta.“

„Možno to nie je chyba,“ poznamená Gomà. „Chcem tým povedať,“ ponáhľa sa spresniť, „že sa mi to zdá príliš očividné na to, aby to bola chyba. Možno to urobili zámerne, aby nás zmiatli.“

Podinšpektorova poznámka vyvolá ticho. Prelomí ho seržant Blai.

„Nie som si taký istý, že sú za tým profesionáli,“ povie nesúhlasne.

„Ani ja,“ podporí ho podinšpektor Barrera. „Okrem toho, všade sú odtlačky prstov.“

„Stavím sa, že väčšina z nich patrí obetiam,“ povie Melchor. „Alebo ich rodine.“

„Keď hovoríme o rodine,“ zamieša sa do rozhovoru podinšpektor Gomà, „dali sme im vedieť?“

„Zatiaľ nie,“ odpovie Blai.

„A na čo čakáme?“ opýta sa Gomà. „Len čo im to oznámite, odoberete im odtlačky prstov. A odoberete odtlačky aj všetkým ľuďom, ktorí boli v dome za posledné dva dni. Takto ich budeme môcť odlíšiť od tých, ktoré patria vrahom. Ak vôbec nejaké nájdeme.“

Seržantka Piresová zapisuje podinšpektorove rozkazy do iPadu a seržant Blai sa otáča sem a tam, pohľadom niekoho hľadá a opustí miestnosť, keď ho nenájde. Podinšpektor Gomà bez toho, aby čokoľvek povedal, vychádza nahor a požiada Melchora, aby ho sprevádzal; za nimi kráčajú podinšpektor Barrera a seržantka Piresová. Keď vojdú do miestnosti s mŕtvolami, Gomà sa na ne chvíľu pozerá a potom ukáže na kaluž pastovitej hmoty na podlahe.

„Môže mi niekto vysvetliť, čo to je?“ opýta sa.

„Policajt, ktorý prišiel so mnou, sa povracal,“ odpovie Melchor.

„Nebol jediný,“ poznamená podinšpektor Barrera. „Len my ostatní sme boli o čosi diskkrétnejší.“

Podinšpektor Gomà so štipkou irónie pozoruje svojho kolegu, ako nespokojný odvracia zrak.

„Mali ste ma varovať,“ pošťazuje sa Barrera a hľadí si pritom brucho. „Práve som sa naraňajkoval a mal som pocit, že zo seba vyšablujem aj vlastnú dušu.“

Veliteľ policajnej stanice v Terra Alta prikáže kaluž vyčistiť, ale okamžite to odvolá, skôr ako mu Gomà pripomenie, že v miestnosti musí ostať všetko nedotknuté, kým